

Aina Bergroth

Pimeässä märässä metsässä itärajan tuntumassa pennut tunkevat syvemmälle emokarhun turkin uumeniin. Ne tuuppivat toisiaan ja tuhisevat lämpimässä kainalossa. Tuijotan Merikaapelihallin lamppujen paah-teeseen lavastettua hiekkarantaa. Oopperalaulajat pelaavat sulkapalloa. Lähipäivinä, aivan pian, karhuemo ammutaan, kun muuta ei keksitä. Verta, nahkaa, jäniteitä ja luuta. Ihan muusia, toteaa rikoskomisario. Haavoittunut karhu on selvinnyt pentujen kanssa yli vuoden ansarauta jalassaan. Sinisiin bikineihin sonnustautuneet kaksoset laulavat: Itketti niin, kun kuulin, että koralliriutat tuhoutuvat¹. Itketti niin mehiläisten joukkotuho, minua niin itketti oma kuolevaisuuteni. Onneksi äiti jätti 3D-tulostimen päälle. Printtaan uudet korallit, eläimet ja mehiläiset. Tulostan sinut, kun tulee ikävä. ”Mikä on luonnoneläinten viesti, se joka tuntuu kertovan yhtä aikaa kaiken ja ei mitään? Mikä on tämä sanaton viesti, joka koostuu ei enempää eikä vähempää kuin eläimistä itsestään – että maailma on villi, että elämän lahjat ja sen vaarat ovat arvaamattomia, että maailma on suurempi kuin ihmisen mielikuvitus?”² Pimeässä tajuan lähestyvän kissan kevyet askeleet enkä pelästy, kun se hypähtää sänkyyn ja kiertyy kerälle nilkkojen väliin. Onko meillä varaa näihin olentoihin, lihansyöjiin, jälkiin? Se kehrää. Se kehrää. Olen kissan kanssa enemmän elossa, täydemmin tässä, eikö niin.